

се като въ мъгла, не радаятъ като насъ едно време — помнишь, Кириле—старецътъ сложи ржка на Кириловото колѣно — нѣма кой да ги държи, и въ лошо избиватъ. Пъкъ трѣбва да се стегне, не сж години за проспиване, тъкмо сега работа трѣбва. И си рекохъ — пакъ той ще ги събере и напжти. Та, съ една речъ, обещахъ утре вечеръ на събранието ти да приказвашъ. Ей за какво съмъ дошълъ.

Дечевъ нервно трошеше хлѣбъ, и съ нескривана досада слушаше. Той долови върху си нетърпеливия възторженъ погледъ на Вѣра, и веждитѣ му повече се свесиха:

— Напусто си обещахъ, бай Минчо — отрѣза студено той — не мога. Заетъ съмъ утре вечеръ другаде — съвсемъ ми е невъзможно да дойда.

Стариятъ обущаръ го погледна дълго, згмълча и после продума:

— Значи така, безъ много приказки — и сега не? И другъ пжтъ — не?...

Вѣра едва се съържа да се не вмѣси. Очитѣ ѝ страшно блестѣха. Дечевъ грубо отвърна:

— За другъ пжтъ — другъ въпросъ. Утре, казахъ, не мога. — И съ раздражение продължи: — Пъкъ нека младитѣ тамъ подематъ, бай Минчо. Стига сж чакали другъ да имъ сочи пжтя. Ний изиграхме хорото си. Цѣла младостъ, цѣлъ животъ се казва, пропилахъ азъ. Себе си, своитѣ зарѣзахъ — и за какво?... Що стигнахме, какво измѣнихме? — Само ядове и грижи. Нека други сега подложатъ плещи и понесатъ товара. Да видя азъ и своя животъ, стига все чуждия съмъ оправялъ... Пъкъ и въ края на краищата, дяволъ знае, колко ще го оправимъ...

Замръзнала на мѣстото си, Вѣра слушаше и тия думи, като тънки ножове, пробождаха цѣлото ѝ тѣло. Съ по-голѣма сила днешната тревога се издигаше отново въ нея. Тя искаше да разбере нѣщо, боеше се да го разбере и настрѣхнала гледаше двамата мъже. Райна седѣше сега безучастна, съ плетка въ ржце — и едно безпричинно, зло чувство бликна за мигъ въ сърдцето на Вѣра къмъ младата жена. Топлата нощъ бѣ дълбока и глѣхнала. Въ